

Bruksela, 9 czerwca 2015 r.
(OR. en)

9674/15

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2011/0314 (CNS)**

**FISC 68
ECOFIN 456**

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Nr poprz. dok.:	9364/15 FISC 52
Nr dok. Kom.:	16907/11 FISC 140
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY RADY w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązanymi spółkami różnych państw członkowskich (wersja przekształcona)

Delegacje otrzymują w załączeniu kompromisowy tekst dyrektywy sporządzony na podstawie wniosku Komisji (dok. 16907/11 FISC 140). Tekst kompromisowy zostanie omówiony na posiedzeniu Coreperu w dniu 12 czerwca 2015 r. i na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 19 czerwca 2015 r., zgodnie z notą prezydencji (dok. 9680/15 FISC 69 ECOFIN 458).

2011/0314 (CNS)

Wniosek dotyczący

DYREKTYWA RADY

**w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności
licencyjnych między powiązanymi spółkami różnych państw członkowskich**

(wersja przekształcona)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 196.

² Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 46.

- (1) Dyrektywę Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich¹ kilkakrotnie zmieniono. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.
- (2) W ramach wewnętrznego rynku mającego cechy rynku krajowego transakcje między spółkami różnych państw członkowskich nie powinny podlegać bardziej niekorzystnym warunkom podatkowym niż warunki stosowane do tych samych transakcji przeprowadzanych między spółkami tego samego państwa członkowskiego.
- (3) Wymaganie to nie jest obecnie spełnione w odniesieniu do odsetek oraz należności licencyjnych; krajowe ustawodawstwa podatkowe związane, tam gdzie jest to stosowne, z umowami dwustronnymi i wielostronnymi nie zawsze mogą zapewnić, aby podwójne opodatkowanie było zniesione oraz ich zastosowanie często powoduje w odniesieniu do zainteresowanych spółek uciążliwe formalności administracyjne oraz problemy w zakresie przepływu środków pieniężnych.
- (4) Zniesienie opodatkowania odsetek oraz należności licencyjnych w państwie członkowskim, w którym powstają, pobieranego przez potrącenie u źródła lub poprzez jego naliczenie, jest najbardziej właściwym środkiem zniesienia wymienionych formalności i problemów oraz zapewnienia równości traktowania w zakresie opodatkowania między transakcjami krajowymi a transgranicznymi; zniesienie takich podatków jest szczególnie niezbędne w zakresie takich płatności dokonywanych między spółkami powiązаныmi różnych państw członkowskich, jak również między stałymi zakładami takich spółek.

¹ Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 49.

- (5) Niezbędne jest zapewnienie, aby odsetki oraz należności licencyjne były opodatkowane w państwie członkowskim tylko raz.
- (6) Stosowanie klauzul zapobiegających nadużyciom powinno być proporcjonalne i służyć konkretnemu celowi w postaci eliminowania jednostkowych lub seryjnych fikcyjnych uzgodnień, czyli takich, które nie odzwierciedlają rzeczywistości gospodarczej.
- (7) W tym celu przy ocenianiu, czy dane jednostkowe lub seryjne uzgodnienie stanowi nadużycie, administracje podatkowe państw członkowskich powinny podejmować obiektywną analizę wszystkich stosownych faktów i okoliczności.
- (8) Państwa członkowskie powinny stosować klauzulę zapobiegającą nadużyciom w celu eliminowania uzgodnień, które nie są – w całości – rzeczywiste, mogą również pojawić się przypadki, gdy pojedyncze etapy lub części jednostkowego uzgodnienia – rozpatrywane indywidualnie – nie są rzeczywiste. Państwa członkowskie powinny być w stanie stosować klauzulę zapobiegającą nadużyciom również w celu eliminowania tych konkretnych etapów lub części, bez uszczerbku dla pozostałych, rzeczywistych etapów lub części uzgodnienia. Zoptymalizowałyby to efektywność klauzuli zapobiegającej nadużyciom, a jednocześnie gwarantowało jej proporcjonalność. Podejście zakładające użycie zwrotu „w zakresie, w jakim” może być skuteczne w przypadkach, gdy zainteresowane podmioty są jako takie rzeczywiste, ale gdy, przykładowo, wszelkiego rodzaju wierzytelności lub prawo do wykorzystywania wszelkich praw autorskich w zakresie prac literackich, artystycznych lub naukowych, które skutkują płatnością, nie są w sposób rzeczywisty przypisane podatnikowi mającemu siedzibę w państwie członkowskim, tj. jeżeli dane uzgodnienie w oparciu o jego formę prawną przenosi własność wierzytelności lub praw, jednak jego cechy nie odzwierciedlają rzeczywistości gospodarczej.

- (9) Niniejsza dyrektywa powinna mieć wyłącznie zastosowanie do spółek przyjmujących jedną z form prawnych wymienionych w załączniku I część A, przy czym należy dążyć do poszerzenia tego wykazu w celu objęcia nim możliwie jak największej liczby podatników będących osobami prawnymi.
- (10) W celu poszerzenia wykazu podmiotów, do których powinno stosować się niniejszą dyrektywę, można zastosować dwa kryteria. Po pierwsze, można zauważyć, że wiele z pozycji uwzględnionych w tym wykazie ma węższy zakres niż pozycje uwzględnione w dyrektywie Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich¹; ważne jest ujednolicenie obu wykazów oraz poszerzenie wykazu stanowiącego załącznik do niniejszej dyrektywy.
- (11) Po drugie, w wykazie stanowiącym załącznik do niniejszej dyrektywy znajduje się pewna liczba pozycji, które są takie same jak pozycje uwzględnione w dyrektywie 90/435/EWG lub mają szerszy zakres niż pozycje uwzględnione we wspomnianej dyrektywie; pozycji tych nie należy zmieniać, aby zapewnić tym podmiotom możliwość dalszego czerpania korzyści wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (12) Zwolnienie z opodatkowania przewidziane w niniejszej dyrektywie w przypadku płatności dokonywanych przez stałe zakłady uzależnione jest od spełnienia wymogu stanowiącego, że płatności te muszą stanowić dla stałego zakładu koszt podlegający odliczeniu od podstawy opodatkowania w państwie członkowskim, w którym zakład ten jest położony; wymóg określony w ten sposób mógłby skutkować nieprzyznaniem korzyści wynikających z niniejszej dyrektywy w przypadku odmowy prawa do odliczenia, nawet jeśli płatności te związane są z działalnością tego zakładu. Ważne jest doprecyzowanie, że zwolnienie ma zastosowanie, w przypadku gdy płatność stanowi koszt poniesiony na potrzeby działalności stałego zakładu.
- (13) Zasady te powinno stosować się tylko do kwoty, jeżeli istnieją, odsetek lub należności licencyjnych, która mogłaby być uzgodniona przez płatnika i właściciela tych płatności w przypadku braku szczególnych powiązań.

¹ Dz.U. L 225 z 20.8.1990, s. 6.

- (14) Ponadto niezbędne jest, aby nie stawiać przeszkód dla państw członkowskich w przyjmowaniu właściwych środków mających na celu zwalczanie nadużyć finansowych.
- (15) Niezbędne jest składanie Radzie przez Komisję sprawozdań dotyczących wpływu niniejszej dyrektywy trzy lata po dniu, do którego niniejsza dyrektywa musi być transponowana w celu weryfikacji stanu realizacji założonych celów.
- (16) Ponieważ cel proponowanych działań, mianowicie ustanawianie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych spółek powiązanych różnych państw członkowskich, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, zatem może być lepiej zrealizowany na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.
- (17) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres i procedura

1. Odsetki lub należności licencyjne powstające w państwie członkowskim są zwolnione z wszelkich podatków nałożonych na te płatności w tym państwie członkowskim przez potrącenie u źródła lub przez naliczenie, pod warunkiem że właściciel odsetek lub należności licencyjnych jest spółką innego państwa członkowskiego lub stałym zakładem spółki państwa członkowskiego znajdującym się w innym państwie członkowskim.
2. Płatność dokonaną przez spółkę państwa członkowskiego lub przez zakład stały znajdujący się w innym państwie członkowskim uznaje się za powstałą w tym państwie członkowskim, zwanym dalej „państwem źródła”.
3. Zakład stały jest uznany za płatnika odsetek lub należności licencyjnych tylko w takim zakresie, w jakim te płatności stanowią możliwe do odpisania od podatku koszty poniesione na potrzeby działalności zakładu stałego.
4. Spółkę państwa członkowskiego uznaje się za właściciela odsetek lub należności licencyjnych tylko wtedy, gdy otrzymuje ona te płatności dla własnej korzyści i nie jako pośrednik, taki jak przedstawiciel, powiernik lub upoważniony sygnatariusz, na rzecz innych osób.
5. Stały zakład uznaje się za właściciela odsetek lub należności licencyjnych:
 - a) jeżeli wierzytelność, prawo lub wykorzystanie informacji, w odniesieniu do których powstają odsetki i należności licencyjne, są rzeczywiście związane z tym stałym zakładem; oraz

- b) jeżeli odsetki i należności licencyjne stanowią przychód, w odniesieniu do którego zakład stały podlega w państwie członkowskim, w którym się znajduje, jednemu z podatków wymienionych w załączniku I część B lub w przypadku Belgii „impôt des non-résidents/belasting der niet-verblijfhouders”, lub w przypadku Hiszpanii „Impuesto sobre la Renta de no Residentes”, lub podatkowi, który jest identyczny lub w istotnym zakresie podobny oraz który jest nałożony po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy obok lub zamiast istniejących podatków.
6. W przypadku gdy zakład stały spółki państwa członkowskiego jest uznany za płatnika lub za właściciela odsetek lub należności licencyjnych, żadna inna część spółki nie jest uznawana za płatnika lub właściciela tych odsetek lub tych należności licencyjnych do celów niniejszego artykułu.
7. Niniejszy artykuł stosuje się tylko, jeżeli spółka, która jest płatnikiem, lub spółka, której zakład stały jest uznany za płatnika odsetek lub należności licencyjnych, jest spółką powiązaną ze spółką, która jest właścicielem tych płatności lub której zakład stały jest uznawany za właściciela tych odsetek lub należności licencyjnych.
8. Niniejszego artykułu nie stosuje się w przypadku, gdy odsetki lub należności licencyjne są płacone przez zakład stały spółki państwa członkowskiego znajdujący się w państwie trzecim lub na rzecz tego zakładu oraz działalność gospodarcza spółki jest w całości lub częściowo prowadzona poprzez ten zakład stały.
9. Żadne przepisy niniejszego artykułu nie stoją na przeszkodzie, aby państwo członkowskie uwzględniło podczas stosowania swojego prawa podatkowego, odsetki lub należności licencyjne otrzymywane przez jego spółki, przez zakłady stałe jego spółek lub przez zakłady stałe znajdujące się w tym państwie.
10. Państwo członkowskie ma możliwość niestosowania niniejszej dyrektywy do spółki innego państwa członkowskiego lub do zakładu stałego spółki innego państwa członkowskiego w sytuacji, gdy warunki określone w art. 2 lit. d) nie zostały utrzymane przez nieprzerwany okres przynajmniej dwóch lat.

11. Państwo źródła może wymagać, aby spełnienie wymagań ustanowionych w niniejszym artykule oraz w art. 2 zostało uzasadnione w chwili płatności odsetek lub należności licencyjnych za pomocą zaświadczenia. W przypadku gdy spełnienie wymagań ustanowionych w niniejszym artykule nie zostało poświadczone w chwili płatności, państwo członkowskie ma prawo wymagać potrącenia podatku u źródła.
12. Państwo źródła może uczynić warunkiem uzyskania zwolnienia na mocy niniejszej dyrektywy wydanie decyzji obecnie przyznającej zwolnienie w następstwie zaświadczenia potwierdzającego spełnienie wymagań ustanowionych w niniejszym artykule oraz w art. 2. Decyzja w sprawie zwolnienia jest wydawana w terminie najwyżej trzech miesięcy po zaświadczeniu oraz po przedstawieniu takich dodatkowych informacji, o jakie państwo źródła może w uzasadniony sposób poprosić. Decyzja ta jest ważna przez okres przynajmniej jednego roku po jej wydaniu.
13. Do celów ust. 11 i 12 zaświadczenie, które ma być wydane, w odniesieniu do każdej umowy dotyczącej płatności, jest ważne przez przynajmniej jeden rok, ale nie więcej niż trzy lata od daty wydania, oraz zawiera następujące informacje:
 - a) dowód siedziby spółki przyjmującej do celów podatkowych oraz, tam gdzie jest to konieczne, istnienia zakładu stałego potwierdzone przez organ podatkowy państwa członkowskiego, w którym spółka przyjmująca ma siedzibę do celów podatkowych lub w którym znajduje się zakład stały;
 - b) własność tych opłat przez spółkę przyjmującą zgodnie z ust. 4 lub istnienie warunków zgodnie z ust. 5, w przypadku gdy zakład stały jest odbiorcą płatności;
 - c) spełnienie wymagań zgodnie z art. 2 lit. c) ppkt (iii) w przypadku spółki przyjmującej;

- d) minimalny pakiet akcji lub kryterium minimalnego pakietu akcji z prawem głosu zgodnie z art. 2 lit. d);
- e) okres, w którym istniały pakiety akcji określone w lit. d).

Państwa członkowskie mogą ponadto wymagać uzasadnienia prawnego w odniesieniu do płatności wynikających z umowy (np. umowa pożyczki lub umowa licencyjna).

- 14. W przypadku gdy wymagania w zakresie zwolnienia przestały być spełniane, spółka przyjmująca lub zakład stały niezwłocznie powiadamiają spółkę wypłacającą lub zakład stały oraz, jeżeli państwo źródła tego wymaga, właściwy organ tego państwa.
- 15. W przypadku gdy spółka wypłacająca lub zakład stały potrąciły podatek u źródła, który ma być zwolniony na mocy niniejszego artykułu, można żądać zwrotu tego podatku u źródła. Państwo członkowskie może wymagać informacji określonych w ust. 13. Wniosek o zwrot musi być przedłożony w ustanowionym okresie. Okres ten trwa przynajmniej dwa lata od dnia, w którym zostały zapłacone odsetki lub należności licencyjne.
- 16. Państwo źródła zwraca nadpłacony podatek potrącony u źródła w terminie jednego roku po należytych otrzymaniu wniosku oraz informacji dodatkowych, jakich państwo źródła może w sposób uzasadniony wymagać. W przypadku gdy podatek potrącony u źródła nie został zwrócony w tym okresie, spółka przyjmująca lub zakład stały są uprawnione, po upływie danego roku, do odsetek z tytułu tego podatku, który ma być zwrócony, w stopie odpowiadającej krajowej stopie procentowej, która ma być stosowana w porównywalnych przypadkach na podstawie prawa krajowego państwa źródła.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „odsetki” oznaczają przychód z wszelkiego rodzaju wierzytelności, zabezpieczonych hipoteką lub nie, oraz uprawniających lub nie do udziału w zyskach dłużnika, w szczególności przychód z papierów wartościowych oraz przychód z obligacji lub skryptów dłużnych, łącznie z premiami oraz nagrodami związanymi z takimi papierami wartościowymi, obligacjami lub skryptami dłużnymi; kary za opóźnienia w płatnościach nie są uznawane za odsetki;
- b) „należności licencyjne” oznaczają wszelkiego rodzaju płatności uzyskane jako wynagrodzenie za wykorzystywanie lub prawo do wykorzystywania wszelkich praw autorskich w zakresie prac literackich, artystycznych lub naukowych, łącznie z filmami dla kin oraz oprogramowaniem, każdym patentem, znakiem towarowym, projektem lub modelem, planem, tajemnicą technologii lub procesem produkcyjnym, lub informacje dotyczące doświadczenia w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej; płatności za używanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego są uznawane za należności licencyjne;
- c) „spółka państwa członkowskiego” oznacza każdą spółkę:
 - (i) przyjmującą jedną z form wymienionych w załączniku I część A ; oraz
 - (ii) która zgodnie z prawem podatkowym państwa członkowskiego jest uznawana za mającą siedzibę w tym państwie członkowskim oraz nie jest, w rozumieniu umowy w sprawie unikania podwójnego opodatkowania dochodów zawartej z państwem trzecim, uznawana za mającą siedzibę do celów podatkowych poza Unią; oraz

- (iii) która podlega jednemu z podatków wymienionych w załączniku I część B bez możliwości wyboru lub zwolnienia lub podatkowi, który jest identyczny lub w istotnym stopniu podobny oraz który jest nałożony po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy w uzupełnieniu do, lub zamiast tych istniejących podatków;
- d) spółka jest „spółką powiązaną” z drugą spółką, jeżeli przynajmniej:
- (i) pierwsza spółka ma bezpośredni minimalny udział w wysokości 25 % w kapitale drugiej spółki, lub
 - (ii) druga spółka ma bezpośredni minimalny udział w wysokości 25 % w kapitale pierwszej spółki, lub
 - (iii) trzecia spółka ma bezpośredni minimalny udział w wysokości 25 % zarówno w kapitale pierwszej, jak i drugiej spółki.

Udziały w kapitale muszą odnosić się tylko do spółek mających siedzibę na terytorium Unii.

Jednakże państwa członkowskie mają możliwość zastąpienia kryterium minimalnego udziału w kapitale kryterium minimalnego udziału w prawach z głosu;

- e) „zakład stały” oznacza stałe miejsce prowadzenia działalności znajdujące się w państwie członkowskim, przez które działalność spółki innego państwa członkowskiego jest prowadzona w całości lub częściowo o ile zyski osiągnęte przez ten zakład stały w danym miejscu wykonywania działalności gospodarczej są przedmiotem opodatkowania w państwie członkowskim, w którym się on znajduje, na mocy stosownej dwustronnej konwencji podatkowej lub w przypadku braku takiej konwencji – na mocy prawa krajowego.

Artykuł 3

Wyłączenie płatności jako odsetek i należności licencyjnych

1. Państwo źródła nie jest zobowiązane do zapewnienia korzyści wynikających z niniejszej dyrektywy w następujących przypadkach:
 - a) płatności, które są uznawane za podział zysków lub jako zwrot kapitału zgodnie z prawem państwa źródła;
 - b) płatności wynikające z wierzytelności, z którymi jest związane prawo do udziału w zyskach dłużnika;
 - c) płatności wynikające z wierzytelności, które uprawniają wierzyciela do zamiany jego prawa do odsetek na prawo do udziału w zyskach dłużnika;
 - d) płatności wynikające z wierzytelności, wobec których nie przewiduje się spłaty kwoty głównej lub też ich zwrot ma nastąpić później niż 50 lat po dacie emisji.
2. W przypadku gdy z powodu szczególnych powiązań między płatnikiem a właścicielem odsetek lub należności licencyjnych, lub między jednym z nich a osobą trzecią, kwota odsetek lub należności licencyjnych przekracza kwotę, która mogłaby być zaakceptowana przez płatnika oraz właściciela tych płatności w przypadku braku takiego powiązania, przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się tylko do tej ostatniej kwoty, jeżeli istnieje.

Artykuł 4

Wspólna klauzula zapobiegająca nadużyciom

1. Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody w stosowaniu przepisów, krajowych lub opartych na umowach, niezbędnych do zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, oszustwom lub nadużyciom podatkowym.
2. Państwa członkowskie nie przyznają korzyści wynikających z niniejszej dyrektywy jednostkowemu uzgodnieniu ani seryjnym uzgodnieniom, w przypadku których głównym celem lub jednym z głównych celów wprowadzenia było uzyskanie korzyści podatkowej naruszającej przedmiot lub cel niniejszej dyrektywy, w związku z czym – zważywszy na wszystkie stosowne fakty i okoliczności – takie jednostkowe lub seryjne uzgodnienie nie jest rzeczywiste.

Jednostkowe uzgodnienie może obejmować więcej niż jeden etap lub część.

3. Do celów ust. 2 uznaje się, że jednostkowe lub seryjne uzgodnienie nie jest rzeczywiste w zakresie, w jakim nie jest ono wprowadzane z uzasadnionych powodów handlowych, które odzwierciedlają rzeczywistość gospodarczą

Artykuł 5

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów art. 1 ust. i 3, art. 2 lit. c) i d), art. 4 oraz załącznika I części A i B najpóźniej do dnia 31 grudnia 2017 r. Niezwłocznie o przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą. Przepisy te stosowane są od dnia 1 stycznia 2018 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, wraz z tabelą wskazującą sposób, w jaki przepisy niniejszej dyrektywy odpowiadają przyjętym przepisom krajowym.

Artykuł 6

Przegląd

Do dnia 31 grudnia **2022** r. Komisja składa Radzie sprawozdanie w sprawie wpływu gospodarczego niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

Klauzula rozgraniczająca

Niniejsza dyrektywa nie narusza stosowania przepisów krajowych lub przepisów opartych na umowach, które wykraczają poza przepisy niniejszej dyrektywy i mają na celu zniesienie lub ograniczenie podwójnego opodatkowania odsetek i należności licencyjnych.

Artykuł 8

Uchylenie

Dyrektywa 2003/49/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku II część A, traci moc od dnia 1 stycznia 2018 r.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego z dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 10

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...]

W imieniu Rady

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

WYKAZ SPÓŁEK OBJĘTYCH ART. 2 lit. c)

- 1) Spółka europejska, czyli Societas Europaea (SE), ustanowiona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE)¹ i dyrektywie Rady 2001/86/WE z dnia 8 października 2001 r. uzupełniającej statut spółki europejskiej w odniesieniu do uczestnictwa pracowników²;
- 2) Spółdzielnia europejska (SCE) ustanowiona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1435/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie statutu spółdzielni europejskiej (SCE)³ i dyrektywie Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającej statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników⁴;
- 3) spółki prawa belgijskiego określone jako: „naamloze vennootschap/société anonyme, commanditaire vennootschap op aandelen/société en commandite par actions, besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid/société privée à responsabilité limitée”, „coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”/„société coopérative à responsabilité limitée”, „coöperatieve vennootschap met onbeperkte aansprakelijkheid”/„société coopérative à responsabilité illimitée”, „vennootschap onder firma”/„société en nom collectif”, „gewone commanditaire vennootschap”/„société en commandite simple”, przedsiębiorstwa publiczne, które przybrały jedną z wymienionych wyżej form prawnych i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa belgijskiego podlegające opodatkowaniu belgijskim podatkiem dochodowym od osób prawnych;

¹ Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 1.

² Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 22.

³ Dz.U. L 207 z 18.8.2003, s. 1.

⁴ Dz.U. L 18.8.2003, s. 25.

- 4) spółki prawa bułgarskiego określane jako: „събирателното дружество”, „командитното дружество”, „дружеството с ограничена отговорност”, „акционерното дружество”, „командитното дружество с акции”, „неперсонифицирано дружество”, „кооперации”, „кооперативни съюзи”, „държавни предприятия” utworzone zgodnie z przepisami prawa bułgarskiego i prowadzące działalność gospodarczą;
- 5) spółki prawa czeskiego określane jako: „akciová společnost”, „společnost s ručením omezeným”, „družstvo” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa czeskiego podlegające czeskim przepisom o opodatkowaniu osób prawnych ;
- 6) spółki prawa duńskiego określane jako: „aktieselskab” i „anpartsselskab” oraz inne spółki podlegające opodatkowaniu zgodnie z ustawą o podatku dochodowym od osób prawnych, w takim zakresie, w jakim ich dochód podlegający opodatkowaniu jest obliczany i opodatkowany zgodnie z ustawodawstwem podatkowym mającym zastosowanie do „aktieselskaber”;
- 7) spółki prawa niemieckiego określane jako: „Aktiengesellschaft, Kommanditgesellschaft auf Aktien, Gesellschaft mit beschränkter Haftung”, i „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaft”, „Betriebe gewerblicher Art von juristischen Personen des öffentlichen Rechts” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa niemieckiego podlegające opodatkowaniu niemieckim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- 8) spółki prawa estońskiego określane jako: „täisühing”, „usaldusühing”, „osaühing”, „aktsiaselts”, „tulundusühistu”;
- 9) spółki utworzone lub istniejące według prawa irlandzkiego, podmioty zarejestrowane na podstawie Industrial and Provident Societies Act, podmioty typu „building societies” zarejestrowane na podstawie Building Societies Acts i „trustee savings banks” w rozumieniu „Trustee Savings Banks Act, 1989”;

- 10) spółki prawa greckiego określane jako: „ανώνυμη εταιρία”, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης (E.Π.Ε.)” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa greckiego podlegające opodatkowaniu greckim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- 11) spółki prawa hiszpańskiego określane jako: „sociedad anónima, sociedad comanditaria por acciones, sociedad de responsabilidad limitada”, te podmioty prawa publicznego, które działają na podstawie prawa prywatnego oraz inne podmioty utworzone zgodnie z przepisami prawa hiszpańskiego podlegające opodatkowaniu hiszpańskim podatkiem dochodowym od osób prawnych („Impuesto sobre Sociedades”);
- 12) spółki prawa francuskiego określane jako: „société anonyme, société en commandite par actions, société à responsabilité limitée”, „sociétés par actions simplifiées”, „sociétés d’assurances mutuelles”, „caisses d’épargne et de prévoyance”, „sociétés civiles”, które automatycznie podlegają podatkowi dochodowemu od osób prawnych, „coopératives”, „unions de coopératives”, przemysłowe i handlowe zakłady i przedsiębiorstwa publiczne oraz inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa francuskiego podlegające opodatkowaniu francuskim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- 13) spółki w rozumieniu prawa chorwackiego określane jako: „dioničko društvo”, „društvo s ograničenom odgovornošću”, jak również inne spółki utworzone według prawa chorwackiego podlegające opodatkowaniu chorwackim podatkiem dochodowym;
- 14) spółki prawa włoskiego określane jako: „società per azioni, società in accomandita per azioni, società a responsabilità limitata”, „società cooperative”, „società di mutua assicurazione” oraz podmioty publiczne i prywatne prowadzące działalność przemysłową i handlową;
- 15) spółki (εταιρείες) prawa cypryjskiego zdefiniowane w przepisach dotyczących podatków dochodowych;
- 16) spółki prawa łotewskiego określane jako: „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”;

- 17) spółki utworzone zgodnie z prawem litewskim;
- 18) spółki prawa luksemburskiego określane jako: „société anonyme, société en commandite par actions, i société à responsabilité limitée”, „société coopérative”, „société coopérative organisée comme une société anonyme”, „association d’assurances mutuelles”, „association d’épargne-pension”, „entreprise de nature commerciale, industrielle ou minière de l’Etat, des communes, des syndicats de communes, des établissements publics et des autres personnes morales de droit public” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa luksemburskiego podlegające opodatkowaniu luksemburskim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- 19) spółki prawa węgierskiego określane jako: „közkereseti társaság”, „betéti társaság”, „közös vállalat”, „korlátolt felelősségű társaság”, „résztvénytársaság”, „egyesülés”, „”, „szövetkezet”;
- 20) spółki prawa maltańskiego określane jako: „Kumpaniji ta’ Responsabilita’ Limitata”, „Soċjetajiet in akkomandita li l-kapital tagħhom maqsum f’azzjonijiet”;
- 21) spółki prawa niderlandzkiego określane jako: „naamloze vennootschap”, „besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”, „open commanditaire vennootschap”, „Coöperatie”, „onderlinge waarborgmaatschappij”, „fonds voor gemene rekening”, „vereniging op coöperatieve grondslag”, „vereniging welke op onderlinge grondslag als verzekeraar of kredietinstelling optreedt” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa niderlandzkiego podlegające opodatkowaniu niderlandzkim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- 22) spółki prawa austriackiego określane jako: „Aktiengesellschaft”, „Gesellschaft mit beschränkter Haftung”, „Versicherungsvereine auf Gegenseitigkeit”, „Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaften”, „Betriebe gewerblicher Art von Körperschaften des öffentlichen Rechts”, „Sparkassen” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa austriackiego podlegające opodatkowaniu austriackim podatkiem dochodowym od osób prawnych;

- 23) spółki prawa polskiego określane jako: „spółka akcyjna”, „spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, „spółka komandytowo-akcyjna”, „spółdzielnia”, „przedsiębiorstwo państwowe”;
- 24) spółki handlowe lub spółki prawa cywilnego mające formę handlową, spółdzielnie oraz przedsiębiorstwa publiczne zawiązane zgodnie z prawem portugalskim;
- 25) spółki prawa rumuńskiego określane jako: „societăți pe acțiuni”, „societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”, „societati in nume colectiv”, „societati in comandita simpla”;
- 26) spółki w prawa słoweńskiego określane jako: „delniška družba”, „komanditna delniška družba”, „komanditna družba”, „družba z omejeno odgovornostjo”, „družba z neomejeno odgovornostjo”;
- 27) spółki w prawa słowackiego określane jako: „akciová spoločnosť”, „spoločnosť s ručením obmedzeným”, „komanditná spoločnosť”, „verejná obchodná ”, „družstvo”;
- 28) spółki prawa fińskiego określane jako: „osakeyhtiö/aktiebolag, osuuskunta/andelslag, säästöpankki/sparbank” oraz „vakuutusyhtiö/försäkringsbolag”;
- 29) spółki prawa szwedzkiego określane jako: „aktiebolag”, „försäkringsaktiebolag”, „ekonomiska föreningar”, „sparbanker”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „försäkringsföreningar”;
- 30) spółki zawiązane na podstawie prawa Zjednoczonego Królestwa.

CZEŚĆ B

WYKAZ PODATKÓW WYMIENIONYCH W ART. 2 lit. c)

- Impôt des sociétés/vennootschapsbelasting w Belgii,
- корпоративен данък w Bułgarii
- Daň z příjmů právnických osob w Republice Czeskiej,
- selskabsskat w Danii,
- Körperschaftsteuer w Niemczech,
- Tulumaks w Estonii,
- corporation tax w Irlandii,
- Φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων w Grecji,
- impuesto sobre sociedades w Hiszpanii,
- impôt sur les sociétés we Francji,
- Porez na dobit w Chorwacji
- imposta sul reddito delle società we Włoszech,
- φόρος εισοδήματος na Cyprze,
- Uzņēmumu ienākuma nodoklis na Łotwie,
- Pelnio mokestis na Litwie,

- impôt sur le revenu des collectivités w Luksemburgu,
- Társasági adó na Węgrzech,
- Taxxa fuq id-dhul na Malcie,
- vennootschapsbelasting w Niderlandach,
- Körperschaftsteuer w Austrii,
- Podatek dochodowy od osób prawnych w Polsce,
- imposto sobre o rendimento das pessoas coletivas w Portugalii,
- impozit pe profit w Rumunii;
- Davek od dobička pravnih oseb w Słowenii,
- Daň z príjmov právnických osôb na Słowacji,
- yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund w Finlandii,
- statlig inkomstskatt w Szwecji,
- corporation tax w Zjednoczonym Królestwie.

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian

(o których mowa w art. 9)

Dyrektywa Rady 2003/49/WE

(Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 49)

Dyrektywa Rady 2004/66/WE tylko załącznik pkt V.3

(Dz.U. L 168 z 1.5.2004, s. 35)

Dyrektywa Rady 2004/76/WE

(Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 106)

Dyrektywa Rady 2006/98/WE tylko załącznik pkt 9

(Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 129)

CZEŚĆ B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego

(o których mowa w art. 10)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Data rozpoczęcia stosowania
2003/49/WE	1 stycznia 2004 r.	1 lipca 2011 r. (1) (2) 1 lipca 2013 r. (3) 1 stycznia 2015 r. (4)
2004/66/WE	1 maja 2004 r.	—
2004/76/WE	1 maja 2004 r.	—
2006/98/WE	1 stycznia 2007 r.	—

(1) Dotyczy Litwy w odniesieniu do przepisów art. 1.

(2) Dotyczy Republiki Czeskiej i Hiszpanii w odniesieniu do przepisów art. 1 w przypadku należności licencyjnych.

(3) Dotyczy Grecji, Łotwy, Polski i Portugalii w odniesieniu do przepisów art. 1.

(4) Dotyczy Bułgarii w odniesieniu do przepisów art. 1.

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Dyrektywa 2003/49/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 1	Art. 1
Art. 2	Art. 2 lit. a) i b)
Art. 3 lit. a)	Art. 2 lit. c) oraz załącznik I część B
Art. 3 lit. b) i c)	Art. 2 lit. d) i e)
Art. 4	Art. 3
Art. 5	Art. 4
Art. 6	Art. 5
Art. 7	Art. 6
Art. 8	Art. 7
Art. 9	Art. 8
–	Art. 9
Art. 10	Art. 10
Art. 11	Art. 11
Załącznik	Załącznik I część A
–	Załącznik II
–	Załącznik III
–	